

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (teine koda)

10. veebruar 2021 *

Apellatsioonkaebus – Dumping – Venemaalt pärit ferrosiliitsiumi import – Määrus (EÜ) nr 1225/2009 – Artikli 11 lõiked 9 ja 10 – Tasutud dumpinguvastaste tollimaksude tagasimaksmise taotluste rahuldamata jätmise – Arvestuslik ekspordihind – Hinnangu andmine dumpinguvastase tollimaksu kajastumisele edasimüügihindades ja järgnevates müügihindades Euroopa Liidus – Kohustus rakendada sama meetodikat nagu dumpinguvastase tollimaksu kehtestamisega päädinud uurimises – Asjaolude muutumine – Tasutud dumpinguvastase tollimaksu mahaarvamine – Vaieldamatud tõendid

Kohtuasjas C-56/19 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 25. jaanuaril 2019 esitatud apellatsioonkaebus,

RFA International LP, asukoht Calgary (Kanada), esindajad: *advokat* B. Evtimov, *avocats* M. Krestianova ja E. Borovikov, *avocată* N. Tuominen ning *solicitor* D. O'Keeffe,

apellant,

teine menetlusosaline:

Euroopa Komisjon, esindajad: J.-F. Brakeland, A. Demeneix ja P. Němečková, hiljem J.-F. Brakeland ja P. Němečková,

kostja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (teine koda),

koosseisus: koja president A. Arabadjiev, Euroopa Kohtu president K. Lenaerts teise koja kohtuniku ülesannetes, kohtunikud A. Kumin, T. von Danwitz ja P. G. Xuereb (ettekandja),

kohtujurist: M. Campos Sánchez-Bordona,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

olles 9. juuli 2020. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: inglise.

otsuse

- 1 Apellatsioonkaebuses palub RFA International LP (edaspidi „RFA“) tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 15. novembri 2018. aasta kohtuotsus RFA International vs. komisjon (T-113/15, ei avaldata, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2018:783), millega jäeti rahuldamata tema hagi nõudega tühistada täielikult või osaliselt komisjoni 18. detsembri 2014. aasta rakendusotsused C(2014) 9805 final, C(2014) 9806 final, C(2014) 9807 final, C(2014) 9808 final, C(2014) 9811 final, C(2014) 9812 final ja C(2014) 9816 final, mis käsitlevad Venemaalt pärit ferrosiliitsiumi impordilt tasutud dumpinguvastase tollimaksu tagasimaksmise nõudeid (edaspidi „vaidlusalused otsused“).

Õiguslik raamistik

- 2 Nõukogu 30. novembri 2009. aasta määruse (EÜ) nr 1225/2009 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (ELT 2009, L 343, lk 51, ning parandused ELT 2010, L 7, lk 22 ja ELT 2016, L 44, lk 20), mida on muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. jaanuari 2014. aasta määrusega (EL) nr 37/2014 (ELT 2014, L 18, lk 1) (edaspidi „algmäärus“) ja mis kehtis vaidlusaluste otsuste vastuvõtmise ajal, põhjenduses 17 oli sätestatud järgmist:

„[...] [O]n asjakohane sätestada, et dumpingu uuesti arvutamisel, mille puhul on vaja uuesti arvutada ekspordihinnad, ei tohi tollimaksu käsitleda importimise ja edasimüügi vahelisel ajal tekkinud kuluna, kui kõnealune tollimaks kajastub nende toodete hinnas, mille suhtes ühenduse meetmeid kohaldatakse.“

- 3 Selle määruse artiklis 2 olid esitatud dumpingu kindlaksmääramise eeskirjad. Selle artikli lõiked 8 ja 9 käsitlesid ekspordihindu ja olid sõnastatud järgmiselt:

„8. Ekspordihind on ekspordiriigist ühendusse ekspordiks müüdud toote eest tegelikult makstud või makstav hind.

9. Kui ekspordihind puudub või kui ekspordihind ei tundu eksportija ja importija või kolmanda isiku vahelise koostöö- või kompensatsioonilepingu põhjal usaldusväärne, siis võib ekspordihinna arvutamisel tugineda hinnale, millega importtooteid esimest korda sõltumatule ostjale edasi müüakse, või mis tahes põhjendatud alusele juhul, kui tooteid ei müüda sõltumatule ostjale või kui need ei ole müügi ajal samasuguses korras nagu importimise ajal.

Kõnealustel juhtudel kohandatakse kõiki importimise ja müügi vahelisel ajal tekkinud kulusid, kaasa arvatud tolli- ja muud maksud ning kasum, et kindlaks määrata usaldusväärne CIF-ekspordihind ühenduse piiril.

Kohandatavate summade hulka kuuluvad need, mis on tavaliselt importija kanda, kuid mille maksja on kas ühenduses või väljaspool ühendust asuv isik, kes tõenäoliselt on liitunud või kellel on kompensatsioonileping importija või eksportijaga, ning need hõlmavad tavapäraseid transpordi-, kindlustus-, käitlemis-, laadimis- ja lisakulusid; tollimakse, dumpinguvastaseid tollimakse ja muid impordiriigis kaupade importimise või müügiga seoses makstavaid makse; samuti müügi-, üld- ja halduskulude ning kasumi põhjendatud marginaali.“

- 4 Algmääruse artikli 2 lõikes 10 oli ekspordihinna ja normaalväärtuse võrdluse kohta sätestatud:

„Ekspordihinna ja normaalväärtuse vahel tehakse õiglane võrdlus. Võrreldakse samal kaubandustasandil enam-vähem samal ajal toimunud müüki ning nõuetekohaselt võetakse arvesse hinna võrreldavust mõjutavaid erinevusi. Kui kindlaksmääratud normaalväärtus ja ekspordihinnad ei ole võrreldavatel alustel, võetakse igal juhul eraldi kohanduste näol nõuetekohaselt arvesse neid tegurite väidetavaid ja ilmnunud erinevusi, mis mõjutavad hindu ja hinna võrreldavust. [...]“

- 5 Algmääruse artikli 11 lõige 8 reguleeris tasutud tollimaksu tagasimaksmise menetlust. Kõnealune säte oli sõnastatud järgmiselt:

„Olenemata lõikest 2 võib importija taotleda tasutud tollimaksu tagasimaksmist, kui on näidatud, et dumpingumarginaal, mille alusel tollimakse maksti, on kaotatud või seda on vähendatud tasemeni, mis on alla kehtiva tollimaksu taseme.

Dumpinguvastase tollimaksu tagasimaksmist taotledes esitab importija komisjonile taotluse. [...]

Tagasimaksetaotlus loetakse tõendusmaterjaliga nõuetekohaselt varustatuks siis, kui see sisaldab täpset teavet nõutud dumpinguvastase tollimaksu tagasimakstava summa kohta ja kogu tollidokumentatsiooni, mis on seotud selle summa arvutamise ja maksmisega. Samuti peab see sisaldama tõendeid normaalväärtuste ja ühendusse suunatud ekspordi hindade kohta vaatlusperioodil selle ekspordija või tootja puhul, kelle suhtes tollimaks kehtib. [...]

Komisjon otsustab, kas ja millises ulatuses tuleks taotlus rahuldada, või ta võib igal ajal otsustada alगतada vahepealse läbivaatamise, misjärel eeskirjadekohaste läbivaatamiste käigus saadud teavet ja järeldusi kasutatakse selle kindlakstegemiseks, kas ja millises ulatuses tagasimaksmine on põhjendatud. [...]

- 6 Algmääruse artikli 11 lõigetes 9 ja 10 oli sätestatud:

„9. Kui asjaolud ei ole muutunud, rakendab komisjon kõikides käesoleva artikli kohaselt läbiviidavates läbivaatamise või tagasimaksmise uurimistes sama meetodikat nagu tollimaksu kehtestamise põhjustanud uurimises, võttes nõuetekohaselt arvesse artiklit 2, eriti selle lõikeid 11 ja 12, ning artiklit 17.

10. Komisjon kontrollib kõigis käesoleva artikli kohaselt läbiviidavates uurimistes ekspordihindade usaldusväärsust kooskõlas artikliga 2. Kui ekspordihind otsustatakse arvestada kooskõlas artikli 2 lõikega 9, ei arvestata selle arvutamisel maha makstud dumpinguvastase tollimaksu summat, kui esitatakse vaieldamatud tõendid, et kõnealune tollimaks kajastub nõuetekohaselt edasimüügihindades ja järgnevates [liidu] müügihindades.“

- 7 Komisjon määratles suunised dumpinguvastase tollimaksu tagasimaksmise taotlemiseks vastavalt algmääruse artikli 11 lõikele 8 teatises dumpinguvastaste tollimaksude tagasimaksmise kohta (ELT 2014, C 164, lk 9).

- 8 Nimetatud teatise punkti 4.1 punktis b „Algmääruse artikli 11 lõike 10 rakendamine“ on sätestatud:

„Kui ekspordihind arvutatakse algmääruse artikli 2 lõike 9 alusel, ei arvesta komisjon selle arvutamisel maha makstud dumpinguvastaste tollimaksude summat, kui esitatakse vaieldamatud tõendid, et tollimaks kajastub nõuetekohaselt edasimüügihindades ja järgnevates liidu müügihindades. Komisjon kontrollib, kas liidus sõltumatute klientide müügihindade tõus esialgse perioodi ja tagasimaksmisega seotud uurimisperioodi vahelisel perioodil hõlmab dumpinguvastaseid tollimakse.“

Vaidluse taust

- 9 Vaidluse taust on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 1–30 ja selle võib kokku võtta järgmiselt.
- 10 RFA on Kanadas asuv usaldusühing. Apellant on oma Šveitsi tütarettevõtja vahendusel Euroopa Liidus ostnud, edasi müünud, importinud ja ladustanud Venemaalt pärit ferrosiliitsiumi, mille tootjad on kaks Venemaal asutatud tütarettevõtjat, nimelt Chelyabinsk Electrometallurgical Integrated Plant OAO (edaspidi „CHEMK“) ja Kuzneckie ferrosplavy OAO (edaspidi „KF“).

- 11 Pärast ferrosulamitööstuse koostöökomitee (Euroalliages), mis on Euroopa ferrosulamite tootjate ühendus, kaebust võttis Euroopa Liidu Nõukogu 25. veebruaril 2008 vastu määruse (EÜ) nr 172/2008, millega kehtestatakse Hiina Rahvabariigist, Egiptusest, Kasahstanist, endisest Jugoslaavia Makedoonia Vabariigist ja Venemaalt pärit ferrosiliitsiumi impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks ning nõutakse lõplikult sisse nimetatud impordi suhtes kehtestatud ajutine tollimaks (ELT 2008, L 55, lk 6). RFA ja käesoleva kohtuotsuse eelmises punktis mainitud kahe eksportiva äriühingu vahelise seose tõttu määrati ekspordihind liitu kindlaks vastavalt algmääruse artikli 2 lõikele 9.
- 12 Määruse nr 172/2008 artikli 1 lõike 2 kohaselt oli CHEMK ja KFi toodetud kauba puhul vabale netohinnale liidu piiril enne tollimaksu tasumist kohaldatava lõpliku dumpinguvastase tollimaksu määr 22,7%.
- 13 Viimati nimetatud äriühingud esitasid Üldkohtule nõude tühistada osaliselt määrus nr 172/2008 neid puudutavas osas. Üldkohus jättis 25. oktoobri 2011. aasta kohtuotsusega CHEMK ja KF vs. nõukogu (T-190/08, EU:T:2011:618) nende kahe äriühingu poolt selle määruse peale esitatud tühistamishagi rahuldamata. Nende äriühingute apellatsioonkaebuse selle kohtuotsuse peale jättis Euroopa Kohus 28. novembri 2013. aasta kohtuotsusega CHEMK ja KF vs. nõukogu (C-13/12 P, ei avaldata, EU:C:2013:780) rahuldamata.
- 14 Osalise vahepealse läbivaatamise taotluse, mille need äriühingud esitasid 30. novembril 2009, tulemusel võttis nõukogu 16. jaanuaril 2012 vastu rakendusmääruse (EL) nr 60/2012, millega lõpetatakse muu hulgas Venemaalt pärit ferrosiliitsiumi impordi suhtes kehtestatud dumpinguvastaste meetmete osaline vahepealne läbivaatamine vastavalt määruse (EÜ) nr 1225/2009 artikli 11 lõikele 3 (ELT 2012, L 22, lk 1). Kehtiv dumpinguvastane meede jäeti kehtima.
- 15 CHEMK ja KF vaidlustasid Üldkohtus asjaolu, et selles rakendusmääruses jäeti kehtima määrusega nr 172/2008 kehtestatud dumpinguvastase tollimaksu määr, ning see kohus jättis nende hagi 28. aprilli 2015. aasta kohtuotsusega CHEMK ja KF vs. nõukogu (T-169/12, EU:T:2015:231) rahuldamata. Nende äriühingute apellatsioonkaebuse selle kohtuotsuse peale jättis Euroopa Kohus 9. juuni 2016. aasta kohtumäärusega CHEMK ja KF vs. nõukogu (C-345/15 P, ei avaldata, EU:C:2016:433) rahuldamata.
- 16 Ajavahemikus 30. juulist 2009 kuni 10. detsembrini 2010 esitas RFA algmääruse artikli 11 lõike 8 alusel komisjonile esimese osa taotlusi nõudega maksta tagasi dumpinguvastane tollimaks, mille ta oli tasunud ajavahemikus 7. jaanuarist 2009 kuni 10. detsembrini 2010 CHEMK ja KFi toodete impordilt. Tagasimaksmise uurimine käsitles ajavahemikku 1. oktoobrist 2008 kuni 30. septembrini 2010. Komisjon jagas selle perioodi uute dumpingumarginaalide arvutamise otstarbel kaheks. Perioodi esimene osa kestis 1. oktoobrist 2008 kuni 30. septembrini 2009 (edaspidi „tagasimaksmise uurimise esimene periood“) ja teine osa kestis 1. oktoobrist 2009 kuni 30. septembrini 2010 (edaspidi „tagasimaksmise uurimise teine periood“).
- 17 Komisjoni 10. augusti 2012. aasta otsustega C(2012) 5577 final, C(2012) 5585 final, C(2012) 5588 final, C(2012) 5595 final, C(2012) 5596 final, C(2012) 5598 final ja C(2012) 5611 final, mis käsitlevad RFA taotlusi Venemaalt pärit ferrosiliitsiumi impordilt tasutud dumpinguvastaste tollimaksude tagasimaksmiseks, rahuldab see institutsioon esiteks tagasimaksmise taotlused, mis puudutasid tagasimaksmise uurimise esimest perioodi, ja teiseks jättis rahuldamata tagasimaksmise uurimise teist perioodi puudutavad taotlused. RFA vaidlustas selle keeldumise Üldkohtus, kes jättis hagi 17. märtsi 2015. aasta kohtuotsusega RFA International vs. komisjon (T-466/12, EU:T:2015:151) rahuldamata. Euroopa Kohus jättis selle kohtuotsuse peale esitatud RFA apellatsioonkaebuse rahuldamata 4. mai 2017. aasta kohtuotsusega RFA International vs. komisjon (C-239/15 P, ei avaldata, EU:C:2017:337).
- 18 Ajavahemikus 1. märtsist 2011 kuni 26. juunini 2013 esitas RFA komisjonile teise osa taotlusi nõudega maksta tagasi dumpinguvastane tollimaks, mille ta oli tasunud 1. oktoobrist 2010 kuni 28. detsembrini 2012 CHEMK ja KFi toodete impordilt. Selle uue taotluse alusel komisjoni algatatud teine tagasimaksmise uurimine hõlmas ajavahemikku 1. oktoobrist 2010 kuni 31. detsembrini 2012, mis

jagati uute dumpingumarginaalide arvutamise otstarbel kaheks nii, et perioodi esimene osa hõlmas ajavahemikku 1. oktoobrist 2010 kuni 31. detsembrini 2011 (edaspidi „tagasimaksmise uurimise kolmas periood“) ja teine osa ajavahemikku 1. jaanuarist 2012 kuni 31. detsembrini 2012 (edaspidi „tagasimaksmise uurimise neljas periood“).

- 19 Komisjon võttis 18. detsembril 2014 vastu vaidlusalused otsused. Otsuste selles osas, mis käsitles ekspordihinna arvutamist, jättis komisjon muu hulgas rahuldamata algmääruse artikli 11 lõike 10 alusel esitatud RFA nõude jätta dumpinguvastane tollimaks arvestuslikust ekspordihinnast maha arvamata. Selle keeldumise aluseks olevad põhjused võttis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 25 kokku järgmiselt:

„Komisjon [märkis], et ta ei saa rahuldada [apellandi] taotlust, mis põhineb algmääruse artikli 11 lõikel 10 [...], et dumpinguvastast tollimaksu ei arvataks [...] arvestusliku ekspordihinna arvutamisel maha hinnast, millega toimus esimene edasimüük sõltumatule ostjale liidus. Seda taotlust põhjendas [apellant] sellega, et tema arvates kajastub see tollimaks nõuetekohaselt edasimüügihinnas, nagu leiti tagasimaksmise uurimise esimese ja teise perioodi puhul. [Apellant] tõi välja, et tema hind, mis määrati kindlaks kui [(CIF-hind (hind, kindlustus, prahiraha)], tõusis määruse [nr 172/2008] vastuvõtmisega päädinud, 1. oktoobrist 2005 kuni 30. septembrini 2006 ulatunud uurimisperioodi ja tagasimaksmise uurimise kolmanda ja neljanda perioodi vahele jäänud ajavahemikul vastavalt 77% ja 102% võrra. Mis puudutab tehasehinda, siis see tõusis määruse [nr 172/2008] vastuvõtmisega päädinud uurimisperioodi ja tagasimaksmise uurimise kolmanda perioodi vahel 193%. Tagasimaksmise uurimise esimese ja teise perioodi kohta võetud seisukohast erinevalt ei leidnud komisjon siiski, et tal on tõendeid selle dumpinguvastase tollimaksu kajastumise kohta hinnas, millega toimus edasimüük sõltumatutele ostjatele liidus. Ta rõhutas esiteks, et hind, mille [apellant] esitas ja mis olid kindlaks määratud kui tehasehind ja [CIF]-hind, oli just nimelt hind, mis ei sisaldanud dumpinguvastast tollimaksu, ja teiseks, et sõltumatule ostjale liidus esimese edasimüügi [DDP]-hind [(tarnitud, tollimaks tasutud)] pidi hõlmama kõiki sisendkulusid, sealhulgas dumpinguvastast tollimaksu. [Apellandi] esitatud arvandmed ei ole selles küsimuses aga mitmes aspektis veenvad seetõttu, et need kajastavad keskmiseid väärtuseid ega ole niisiis seotud täpselt nende tehingutega, mille osas dumpinguvastase tollimaksu tagasimaksmist taotleti. Mis puudutab tagasimaksmise uurimise kolmandat perioodi, siis märkis komisjon, et üks tootjatest müüs [apellandile] teatud müügitehingute puhul kahjumiga. Samuti täheldas ta ebajärjekindlust seoses kuludega sõltuvalt kauba sihtkohast. Seoses tagasimaksmise uurimise neljanda etapiga [...] märkis komisjon [vaidlusaluste otsuste punktides 84–85 ja 87], et 99% juhtudest ei kajastu dumpinguvastane tollimaks liitu importimisele järgneva edasimüügi hinnas, kuna see hind ei hõlmanud [kõiki] kulusid, sealhulgas dumpinguvastast tollimaksu. Komisjon lisas sellega seoses, et määruse [nr 172/2008] vastuvõtmisega päädinud uurimisperioodi ja tagasimaksmise uurimise kolmanda perioodi vahel kasvasid CHEMK ja KFi poolt liidus müüdüd kauba tootmiskulud 100%, ja see kasv oli tagasimaksmise uurimise neljanda perioodi puhul 109%.“

- 20 Neid asjaolusid arvestades ja pärast vajalike kohanduste tegemist selleks, et tagada algmääruse artikli 2 lõike 10 kohaselt ekspordihinna õiglane võrdlemine normaalväärtusega, mille komisjon sel eesmärgil taandas tehasehinnale, määras komisjon tagasimaksmise uurimise kolmanda perioodi dumpingumarginaaliks 40,8% ja tagasimaksmise uurimise neljanda perioodi puhul 42,8%. Kuna need dumpingumarginaalid ületasid määruses nr 172/2008 kehtestatud dumpinguvastase tollimaksu määra 22,7%, jättis komisjon apellandi esitatud tagasimaksmise taotlused rahuldamata.
- 21 Pärast määruse nr 172/2008 alusel võetud dumpinguvastaste meetmete eelseisva aegumise teate avaldamist palus ferrosulamiitööstuse koostöökomitee (Euroalliages) 28. novembril 2012 algatada nende meetmete läbivaatamise. Leides, et selleks on esitatud piisavad tõendid, avaldas komisjon 28. veebruaril 2013 teate Hiina Rahvavabariigist ja Venemaalt pärit ferrosiliitsiumi impordi suhtes kohaldatavate dumpinguvastaste meetmete aegumise läbivaatamise algatamise kohta (ELT 2013, C 58, lk 15). Dumpingu jätkumise või kordumise uurimine hõlmas ajavahemikku 1. jaanuarist kuni 31. detsembrini 2012. Kahju jätkumise või kordumise tõenäosust omakorda hinnati seoses nelja aasta pikkuse ajavahemikuga, mis ulatus 1. jaanuarist 2009 kuni 31. detsembrini 2012.

- 22 Nõukogu võttis 9. aprillil 2014 vastu rakendusmääruse (EL) nr 360/2014, millega pärast määruse (EÜ) nr 1225/2009 artikli 11 lõike 2 kohast aegumise läbivaatamist kehtestatakse Hiina Rahvavabariigist ja Venemaalt pärit ferrosiliitsiumi impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks (ELT 2014, L 107, lk 13). Selles rakendusmääruses täpsustas komisjon muu hulgas, et 2012. aastale vastaval uurimisperiodil ei kajastanud liidu sõltumatule ostjale edasimüügi hind 99% juhtudest dumpinguvastase tollimaksu taset ja et neil asjaoludel tuli arvatud ekspordihinna saamiseks see tollimaks maha arvata. Lähtudes normaalväärtuse ja selliselt arvatud ekspordihinna võrdlusest, mille puhul võeti arvesse eri kohandusi, et võrdlus oleks algmääruse artikli 2 lõike 10 kohaselt õiglane, jõudis komisjoni järeldusele, et dumpingumarginaal, mis on väljendatud protsendina vabast hinnast liidu piiril enne tollimaksu tasumist, on 43% dumpingu jätkumise või kordumisega seotud uurimisperiodil 1. jaanuarist kuni 31. detsembrini 2012. Seetõttu jättis ta kehtima CHEMK ja KFi kauba ekspordi suhtes alates määruse nr 172/2008 jõustumisest kohaldatava dumpinguvastase tollimaksu 22,7%. Üldkohus jättis 15. novembri 2018. aasta kohtuotsusega CHEMK ja KF vs. komisjon (T-487/14, EU:T:2018:792) nende kahe äriühingu poolt nimetatud rakendusmääruse peale esitatud hagi rahuldamata. Selle kohtuotsuse peale apellatsioonkaebust ei esitatud.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

- 23 RFA esitas 4. märtsil 2015 Üldkohtu kantseleisse saabunud hagiavalduse nõudega tühistada vaidlusalune otsus osaliselt, tuginedes kolmele väitele. Apellatsioonkaebuses on RFA vaidlustanud üksnes teisele väitele antud Üldkohtu vastuse.
- 24 Kõnealuses teises väites kinnitas apellant sisuliselt, et komisjon rikkus algmääruse artikli 11 lõikeid 9 ja 10, kuna ta muutis meetodikat, mida kasutati selleks, et hinnata dumpinguvastase tollimaksu kajastumist liidus edasimüügi hinnas, ilma et see oleks põhjendatud asjaolude muutustega, see tähendab määras selle hinna kindlaks, arvestades ferrosiliitsiumi tootmiskulusid Venemaal sellisena, nagu need olid tagasimaksmise uurimise kolmanda ja neljanda perioodi seisuga, selle asemel, et analüüsida seda hinda, arvestades seda liidus edasimüügi hinda, mis tuvastati varasemate uurimiste käigus ja eeskätt vahepealse läbivaatamise käigus, mis päädis rakendusmääruse nr 60/2012 vastuvõtmisega. RFA leiab, et samamoodi kui vahepeasel läbivaatamisel kasutatud meetodika kohaldamise korral ei oleks komisjon arvestusliku ekspordihinna arvutamisel hinnast, millega kaup müüdi esimest korda edasi sõltumatule ostjale liidus, maha arvanud dumpinguvastast tollimaksu, mis tasuti tagasimaksmise uurimise kolmanda ja neljanda perioodi ajal, kuna see tollimaks kajastus täies ulatuses viimati nimetatud hinnas.
- 25 Üldkohus jättis vaidlustatud kohtuotsusega hagi tervikuna rahuldamata ja mõistis kohtukulud välja RFA-lt. Teisele väitel antud hinnangu raames leidis ta eelkõige järgmist:

„69 [...] [A]lgmääruse artikli 11 lõike 10 kohaldamisel on põhjendatud, et juhul, kui kõnealuste toodete tootmiskulud on varem arvesse võetud uurimisperiodi ja uue uurimisperiodi vahelisel ajal oluliselt muutunud, ei võta komisjon, kui ta määrab kindlaks, kas dumpinguvastased tollimaksud kajastuvad nõuetekohaselt nende toodete edasimüügihindades liidus sellel viimasel perioodil, arvesse mitte esimesel nendest perioodidest kasutatud edasimüügihindasid, vaid uuel uurimisperiodil täheldatud kulusid. Need kaalutlused kehtivad isegi siis, kui võib asuda seisukohale, et [meetodikat] on muudetud võrreldes sellega, mida kasutati varasema uurimise raames, nagu käesoleval juhul, vastupidi sellele, mida väidab komisjon [vaidlusalustes] otsustes esimese võimalusena. Need kaalutlused kehtivad isegi siis, kui võib asuda seisukohale, et [meetodikat] on muudetud võrreldes sellega, mida kasutati varasema uurimise raames, nagu käesoleval juhul, vastupidi sellele, mida väidab komisjon [vaidlusalustes] otsustes esimese võimalusena [...]

- 70 Selle praktika eesmärk on tagada majanduslikult keeruliste olukordade võrdluse raames analüüsi usaldatavus mitte ainult selleks, et põhjendada dumpinguvastase regulatsiooni alusel võetud meetmete põhjendatust, vaid ka selleks, et tagada ettevõtjatele, kelle suhtes võidakse neid meetmeid kohaldada, liidu õigusest tuleneva võrdse kohtlemise üldpõhimõtte austamine. Ent kuigi majanduslikus analüüsis nende kahe perioodi vahelise olukorra võrdluse usaldusväärsuse tagamiseks on põhimõtteliselt põhjendatud kohaldada sama [metoodikat], ei ole see siiski nii juhul, kui asjaomased parameetrid on muutunud sel määral, et varem kasutatud [metoodika] ei ole enam usaldusväärse tulemuse saamiseks sobiv, käesoleval juhul selleks, et hinnata, kas dumpinguvastane tollimaks kajastus nõuetekohaselt edasimüügihindades ja liidu järgnevatel müügihindades või mitte (vt selle kohta analoogia alusel 18. septembri 2014. aasta kohtuotsus Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, punktid 50 ja 59). Nagu väidab komisjon, on vaatamata tootmiskulude märkimisväärsele tõusule kahe võrreldava perioodi vahel siiski nii, et liidus edasimüügi hinna isegi märkimisväärne tõus ei taga tingimata seda, et dumpinguvastane tollimaks kajastus nende hindade kujundamisel nõuetekohaselt, see tähendab täies ulatuses. Tootmiskulud võisid tõusta rohkem kui hinnad. Sel juhul, isegi kui uued hinnad on dumpinguvastase tollimaksu lisamise tõttu varasematest kõrgemad, ei kajasta huvitatud isikud dumpinguvastast tollimaksu nõuetekohaselt, arvestades nende tootmiskulude muutust.
- 71 [Apellandi] poolt käesolevas asjas esitatud argumendid ei sea seda analüüsi kahtluse alla. Kõigepealt, vastupidi sellele, mida [apellant] sisuliselt väidab, ei eelda algmääruse artikli 11 lõige 10 absoluutselt – kuivõrd see käsitleb küsimust, kas „tollimaks kajastub nõuetekohaselt edasimüügihindades“ –, et jaatava vastuse saamiseks tuleb uuele edasimüügihinnale lisaks varem kohaldatavale edasimüügihinnale lisada ainult dumpinguvastasele tollimaksule vastav osa. Nimelt on tavaliste kuludega võrreldes täiendav tollimaks „nõuetekohaselt kajastatud“ vaid juhul, kui see on lisatud nendele muudele kuludele. Ent kui need muud kulud tõusevad, kuid edasimüügihind tõuseb vähem, siis on tegelikkuses tollimaks nendele muudele kuludele lisatud vaid osaliselt või üldse mitte, isegi kui varem kohaldatavale edasimüügihinnale lisati tollimaksule vastav osa. Dumpinguvastaste tollimaksude tagasimaksmist käsitleva komisjoni teatise lõik [...] ei ole sellele analüüsile kuidagi vasturääkiv. Sama kehtib 18. novembri 2015. aasta kohtuotsuse Einhell Germany jt vs. komisjon (T-73/12, EU:T:2015:865) kohta, millele [apellant] tugineb. Täpsemalt on selle kohtuotsuse punktis 155 selle punkti konteksti arvestades märgitud, et muu [metoodika] kui liidus enne ja pärast dumpinguvastase tollimaksu kehtestamist kohaldatavate edasimüügihindade võrdlus võib olla sobiv, et teha kindlaks, kas see tollimaks on uutes liidu edasimüügihindades kajastatud või mitte.
- 72 Käesoleva juhtumi konkreetsete asjaolude kohta seoses tagasimaksmise uurimise neljanda perioodiga, mis vastab 2012. aastale, tuleb märkida, et vaidlustatud otsustes, näiteks otsuse C(2014) 9805 final põhjenduses 85 tuvastas komisjon, et tootmiskulud olid algse uurimisperioodiga võrreldes oluliselt suurenenud, nimelt 109% võrra, ilma et [apellant] oleks sellele sisuliselt vastu vaieldnud, eelkõige käesoleva hagi raames. Selleks, et teha kindlaks, kas dumpinguvastased tollimaksud olid nõuetekohaselt kajastatud liidu edasimüügihindades, mida [apellant] kasutas CHEMK ja KFi nimel tagasimaksmise uurimise neljanda perioodi jooksul, oli neil asjaoludel põhjendatud, et komisjon võtab algses uurimises kasutatud edasimüügihindade asemel arvesse 2012. aastal täheldatud tootmiskulusid.
- 73 Ent olukorras, kus – nagu märkis komisjon vaidlustatud otsustes, näiteks otsuse C(2014) 9805 final põhjenduses 84 – edasimüügihinnad katavad vaid 1% juhtudest toodete kulud koos dumpinguvastase tollimaksuga, ei ole kaugeltki tõendatud, et see tollimaks on tegelikkuses nõuetekohaselt kajastatud.
- 74 Isegi edasimüügihindade enam kui 100% tõus algse uurimisperioodi ja tagasimaksmise uurimise neljanda perioodi vahel, millele viitab [apellant], ei ole selles kontekstis piisav, tõendamaks, et dumpinguvastased tollimaksud on teisel perioodil täielikult kajastatud. Nagu on sisuliselt eespool punktis 70 märgitud, piisab nimelt sellest, et tootmiskulud tõusid rohkem kui kohaldatavad

hinnad, selleks et need kohaldatavad hinnad ei kajasta nõuetekohaselt dumpinguvastast tollimaksu, arvestades tootmiskulude muutust. Ent seda tõendab *a priori* komisjoni viidatud asjaolu, et 99% juhtudest ei katnud liidu edasimüügihinnad 2012. aastal toodete kulu koos dumpinguvastase tollimaksuga.

- 75 Järelikult arvas komisjon põhjendatult dumpinguvastase tollimaksu maha hinnast, millega kaup müüdi edasi esimesele sõltumatule ostjale liidus, et määrata kindlaks tagasimaksmise uurimise neljanda perioodi [arvutatud] ekspordihind, kuna ei olnud tõendatud, et dumpinguvastane tollimaks oli esimesena nimetatud hinnas nõuetekohaselt kajastatud.

[...]

- 77 Siiski väidab komisjon põhjendatult, nagu ta märkis [vaidlusalustes] otsustes, näiteks otsuse C(2014) 9805 final põhjenduses 78, et [liidu] edasimüügihindade analüüsimine selleks, et teha kindlaks, millisel määral need kajastavad dumpinguvastaseid tollimakse, tuleb läbi viia kaubandustasandil, mis järgneb nende maksude tasumisele, st põhimõtteliselt kaubandustasandil, kus hinnas on võetud arvesse lisakulusid võrreldes hindadega, mis võeti aluseks „tehasehindade“ või [„CIF-hindade“] etapis. Sellega seoses tuleb rõhutada, et kui algmäärus näeb ette, et teatud hindu kohandatakse erineval kaubandustasandil kui see, milles neid tavapäraselt kohaldatakse, siis on selle eesmärk tagada õiglane võrdlus hindade vahel, mis ei kajasta tingimata samu teenuseid. Nii on algmääruse artikli 2 lõike 10 punktis d [...] ette nähtud, et ekspordihinna ja normaalväärtuse õiglaseks võrdlemiseks võib olla vaja teha kohandusi, võttes arvesse erinevaid kaubandustasandeid, kus neid hindu on kohaldatud. See ei ole siiski nii, kui tuleb hinnata ainult edasimüügihindu liidus algmääruse artikli 11 lõike 10 kontekstis, milles ei ole niisuguseid kohandusi ette nähtud. Pealegi, kui nimetatud sätte kohaldamiseks teatavates olukordades, nagu on kõne all käesolevas asjas, on põhjendatud, et komisjon analüüsib edasimüügihindu, võttes arvesse kõiki enne edasimüümist kantud kulusid [...], siis ei oleks loogiline „tehasehindade“ või [„CIF-hindade“] tasandil kehtestatud hindade analüüsimine, isegi kui nendele hindadele lisatakse kunstlikult dumpinguvastane tollimaks, nagu väidab [apellant], et on tehtud, st võtmata arvesse teatud hulka kulusid, mida on kantud enne nimetatud edasimüüki. Lisaks ei ole niisuguses olukorras vaja võrrelda liidu edasimüügihindu kahe järjestikuse perioodi vahel, kuna seda võrdlust võib – nagu käesolevas asjas – mõjutada see, et kaubandustasandid, mille jooksul asjaomaste toodete importijad esitasid esimestele sõltumatutele ostjatele liidus arve, on ajaliselt erinevad. Seevastu on tingimata vaja kontrollida, kas asjaomase importija esitatud tõendid näitavad, et analüüsitava perioodil nende ostjate poolt tegelikult tasutud hind kajastab nõuetekohaselt dumpinguvastast tollimaksu. Selle kohta on [vaidlusalustes] otsustes märgitud, ilma et [apellant] oleks selles kahelnud, et sel perioodil müüs ta tooteid peamiselt „DDP-hinna“ alusel, st mis hõlmas kõiki enne tarnimist tekkinud kulusid, mis võis lihtsustada eespool mainitud kontrollimist.

- 78 Järelikult ei saanud [apellant] tugineda „tehasehindade“ või [„CIF-hindade“] tasandil kohaldatud hindade muutumisele, isegi, kui neile on lisatud dumpinguvastased tollimaksud, selleks et tõendada, et ta kajastas tagasimaksmise uurimise kolmandal perioodil edasimüügihindades liidus dumpinguvastaseid tollimakse. [Apellant] oleks pidanud esitama tõendeid selle kohta, et [„DDP-hinnad“], mida ta sel perioodil rakendas, katsid kõiki selles staadiumis kõnealuste toodete osas tekkinud kulusid, sealhulgas dumpinguvastast tollimaksu, mida ta aga ei tõendanud. Seega arvas komisjon õigesti dumpinguvastase tollimaksu maha hinnast, millega kaup müüdi edasi esimesele sõltumatule ostjale liidus, et määrata kindlaks tagasimaksmise uurimise kolmanda perioodi [arvutatud] ekspordihind, kuna ei olnud tõendatud, et dumpinguvastane tollimaks kajastus nõuetekohaselt esimeses neist hindadest. Järelikult ei ole vaja uurida poolte argumente nende „tehasehindade“ või [„CIF-hinna“] usaldusväärsuse või arvutamise [metoodika] kohta. Mis puudutab [apellandi] repliigis esitatud kinnitust, et isegi edasimüügihindade võrdlemine [„DDP-hinna“] tasandil annaks tulemuse, mille alusel tuleks tollimaksud osaliselt tagasi maksta, siis tuleb märkida, et see argument ei ole igal juhul piisavalt põhjendatud, et seda saaks

vaidlustatud otsuste õiguspärasuse kontrollimisel arvesse võtta (vt selle kohta 17. märtsi 2015. aasta kohtuotsus RFA International vs. komisjon, T-466/12, EU:T:2015:151, punkt 44 ja seal viidatud kohtupraktika).

79 Eeltoodust tuleneb, et [apellandi] teine väide, et ekspordihinna arvutamisel on rikutud algmääruse artikli 11 lõikeid 9 ja 10, ei ole samuti põhjendatud.“

Poolte nõuded Euroopa Kohtus

26 RFA palub Euroopa Kohtul:

- tühistada vaidlustatud kohtuotsus;
- teha kohtuasjas lõplik kohtuotsus, kui menetlusstaadium seda võimaldab;
- teise võimalusena suunata asi tagasi Üldkohtusse uue otsuse tegemiseks;
- mõista apellatsioonimenetluse ja Üldkohtu menetlusega seotud kulud välja komisjonilt.

27 Komisjon palub Euroopa Kohtul:

- jätta apellatsioonkaebus põhjendamatus tõttu rahuldamata ja
- mõista kohtukulud välja RFA-lt.

Apellatsioonkaebus

28 RFA esitab oma apellatsioonkaebuse põhjenduseks kaks väidet. Esimeses väites, mis puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punkte 69–71, heidab ta Üldkohtule ette, et kohtuotsuses puudub põhjendus, tehtud on sisuliselt ebaõiged järeldusi faktiliste asjaolude kohta ning valesti on tõlgendatud algmääruse artikli 11 lõiget 9. Teises väites, mis puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punkte 72–75, 77 ja 78, heidab apellant Üldkohtule ette õigusnormi rikkumist selle määruse artikli 11 lõike 10 tõlgendamisel.

Esimene väide

29 Esimene väide koosneb kahest osast. Selle väite esimeses osas väidab apellant, et vaidlustatud kohtuotsuses puudub põhjendus, kuna Üldkohus ei vastanud tema argumendile, et asjaolud ei ole muutunud. Väite teises osas heidab apellant Üldkohtule ette sisuliselt ebaõigete faktiliste asjaolude tuvastamist ja õigusnormi rikkumist algmääruse artikli 11 lõike 9 tõlgendamisel.

Esimese väite esimene osa, mis puudutab põhjendamiskohustuse rikkumist

– Poolte argumendid

30 Oma esimese väite esimeses osas heidab RFA Üldkohtule ette, et viimane rikkus tal lasuvat põhjendamiskohustust esiteks sellega, et esitades vaidlustatud kohtuotsuse punktides 69–71 kokkuvõtlikult põhjused, mille apellant esitas selle kohta, et komisjon rikkus algmääruse artikli 11 lõiget 9, jättis ta käsitlemata argumendi, et selle sätte tähenduses ei ole asjaolud muutunud.

31 Teiseks leiab apellant, et Üldkohus ei ole Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 36 nõudeid arvestades õiguslikult piisavalt selgitanud põhjuseid, miks ta jõudis oma järeldusele algmääruse artikli 11 lõike 9 kohta.

32 Komisjon leiab, et esimese väite esimene osa on põhjendamatu.

– *Euroopa Kohtu hinnang*

33 Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt ei tähenda Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 36 ja artikli 53 esimese lõigu alusel Üldkohtul lasuv kohustus sedastada kohtuotsuse põhjused seda, et Üldkohus peab oma põhjendustes ammendavalt ja üksahaaval analüüsima vaidluse poolte kõiki argumente. Põhjendus võib seega olla tuletatav tingimusel, et see võimaldab huvitatud isikutel mõista tehtud kohtuotsuse põhjendusi ning Euroopa Kohtul kohtulikku kontrolli teostada (vt selle kohta 14. juuni 2016. aasta kohtuotsus komisjon vs. McBride jt, C-361/14 P, EU:C:2016:434, punkt 61, ja 25. oktoobri 2017. aasta kohtuotsus PPG ja SNF vs. ECHA, C-650/15 P, EU:C:2017:802, punkt 44).

34 Käesolevas asjas tuleb tõdeda, et viidates vaidlustatud kohtuotsuse punktides 69–71 ferrosiliitsiumi tootmiskulude märkimisväärsele kasvule Venemaal, mis leidis aset kahe vaatlusaluse uurimisperioodi vahel, käsitles Üldkohus asjaolude muutumist käsitlevat argumenti.

35 Lisaks tõi ta eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktides 69 ja 70 välja põhjused, mis olid aluseks järeldusele, mille ta tegi algmääruse artikli 11 lõike 9 kohta. Nimelt esiteks leidis Üldkohus, viidates nimetatud määruse artikli 11 lõikele 10, vaidlustatud kohtuotsuse punkti 69 esimeses lauses, et juhul, kui asjaomase toote tootmiskulud on varem arvesse võetud uurimisperioodi ja uue uurimisperioodi vahelisel ajal oluliselt muutunud, on põhjendatud, et komisjon võttis sellel viimati mainitud perioodil liidu edasimüügihindades dumpinguvastase tollimaksu kajastumise hindamisel arvesse mitte edasimüügihindu esimesel mainitud perioodil, vaid kulusid, mis tuvastati uuel uurimisperioodil. Teiseks otsustas Üldkohus, vastates kaudselt apellandi argumentidele algmääruse artikli 11 lõike 9 rikkumise kohta, vaidlustatud kohtuotsuse punkti 69 teises lauses, et „[n]eed kaalutlused kehtivad isegi siis, kui võib asuda seisukohale, et [metoodikat] on muudetud võrreldes sellega, mida kasutati varasema uurimise raames, nagu käesoleval juhul, vastupidi sellele, mida väidab komisjon [vaidlusalustes] otsustes esimese võimalusena“. Sellega seoses esitas ta vaidlustatud kohtuotsuse punktis 70 põhjused, miks metoodika muutmine oli igal juhul põhjendatud.

36 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et kuigi on tõsi, et apellandi argumente analüüsiti vaidlustatud kohtuotsuses lühidalt, on Üldkohtu arutluskäik siiski selge ja selline, mis võimaldab nii Euroopa Kohtul teostada kohtulikku kontrolli kui ka apellandil mõista põhjuseid, miks Üldkohus lükkas kaudselt tagasi tema argumendi, mille kohaselt ei leidnud kahe vaatlusaluse perioodi vahel aset mingit sellist asjaolude muutust, millega saaks põhjendada metoodika muutmist algmääruse artikli 11 lõike 9 alusel. Sellest järeldub, et Üldkohus täitis tal lasuva põhjendamiskohustuse.

37 Seda järeldust ei sea kahtluse alla asjaolu, et RFA ei nõustu Üldkohtu analüüsiga vaidlustatud kohtuotsuse punktides 69–71. Nimelt ei võimalda see asjaolu tuvastada, et vaidlustatud kohtuotsuses puudub põhjendus, kuna see mittenõustumine puudutab selle analüüsi põhjendatust (vt selle kohta 14. aprilli 2016. aasta kohtumäärus, KS Sports vs. EUIPO, C-480/15 P, ei avaldata, EU:C:2016:266, punkt 47 ja seal viidatud kohtupraktika).

38 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on akti sisulise põhjendatuse vaidlustamiseks esitatud etteheited ja argumendid põhjenduse puudumisele või ebapiisavusele rajaneva väite raames asjakohatud (vt selle kohta 18. juuni 2015. aasta kohtuotsus Ipatau vs. nõukogu, C-535/14 P, EU:C:2015:407, punkt 37 ja seal viidatud kohtupraktika).

39 Neid asjaolusid arvestades tuleb esimese väite esimene osa põhjendamatuks tõttu tagasi lükata.

Esimese väite teine osa, mis käsitleb Üldkohtu poolt algmääruse artikli 11 lõike 9 tõlgendamisel õigusnormi rikkumist

– Poolte argumendid

- 40 Oma esimese väite teises osas väidab RFA, et Üldkohus rikkus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 69–71 õigusnormi algmääruse artikli 11 lõike 9 tõlgendamisel ja tegi lisaks sisuliselt ebaõigeid järeldusi.
- 41 Esimesena heidab apellant Üldkohtule ette, et viimane leidis väärtalt, et komisjon võis põhjendatult hinnata dumpinguvastase tollimaksu kajastumist liidu edasimüügihindades mitte selle edasimüügihinna alusel, mis tuvastati varasemate uurimiste alusel, st eelkõige määruse nr 172/2008 vastuvõtmisega päädinud uurimise ja samu meetmeid puudutavate varasemate tagasimaksmise uurimiste käigus, vaid Venemaal ferrosiliitsiumi tootmise kulude alusel. Nii toimides ei kasutanud komisjon sama metoodikat kui see, mida kasutati varem, ilma et see oleks õigustatud asjaolude muutumisega algmääruse artikli 11 lõike 9 tähenduses.
- 42 Sellega seoses täpsustab RFA, et käesoleval juhul ei ole asjaolud muutunud nii, et see võiks õigustada varem kasutatud metoodikast loobumist. Nimelt oli muutus, millele Üldkohus tugines vaidlustatud kohtuotsuse punktides 69–71 ja mis oli seotud Venemaal ferrosiliitsiumi tootmiskulude kasvuga enam kui 100%, komisjonile juba teada aastatel 2008–2010 tehtud varasemate uurimiste käigus.
- 43 Sellega seoses väidab apellant esiteks, et tuginedes komisjoni esitatud eeldusele, et asjaomase kauba tootmiskulude kasv leidis aset alles tagasimaksmise uurimise kolmandal ja neljandal perioodil, tegi Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse vaidlusalustes punktides sisuliselt ebaõiged järeldused faktiliste asjaolude kohta. Need ebaõiged järeldused faktiliste asjaolude kohta viisid aga vääralt õigusliku hinnanguni, mis on vastuolus väljakujunenud kohtupraktikaga, mille kohaselt juhul, kui väidetavad asjaolud olid olemas juba varasemate uurimiste ajal, ei ole asjaolud algmääruse artikli 11 lõike 9 tähenduses muutunud (3. mai 2018. aasta kohtuotsus *Distillerie Bonollo jt vs. nõukogu*, T-431/12, EU:T:2018:251).
- 44 Teiseks märgib apellant oma repliigis, et Üldkohus moonutas faktilisi asjaolusid, kui ta leidis, et tootmiskulude kasv, millele komisjon tugines, leidis aset alles vaidlusaluste otsuste vastuvõtmisele eelnenud tagasimaksmise uurimise kolmanda ja neljanda perioodi jooksul, samas kui see kasv oli olemas juba aastatel 2008–2010 toimunud uurimiste ajal.
- 45 Teisena heidab apellant Üldkohtule sisuliselt ette seda, et viimane ei tuvastanud, et komisjon on rikkunud tal lasuva tõendamiskoormise nõudeid, mis tulenevad algmääruse artikli 11 lõiget 9 käsitlevast kohtupraktikast (19. septembri 2013. aasta kohtuotsus *Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials vs. nõukogu*, C-15/12 P, EU:C:2013:572, punktid 17 ja 18), kuna ta muutis metoodikat, ilma et oleks tõendanud, et asjaolud on muutunud.
- 46 Kolmandana leiab apellant sisuliselt, et Üldkohtu põhjendused vaidlustatud kohtuotsuse punktis 70 näitavad, et sellist metoodika muutmist põhjendati asjaoluga, et uus metoodika, mida komisjon kasutas tagasimaksmise uurimise kolmanda ja neljanda perioodi raames, oli „sobivam“. Ent nii toimides eiras Üldkohus kohtupraktikat, mille kohaselt teistsuguse metoodika valiku põhjendamiseks ei piisa sellest, et uus meetod on sobivam kui varasem, kui viimane on endiselt kooskõlas algmääruse artikliga 2 (8. juuli 2008. aasta kohtuotsus *Huvis vs. nõukogu*, T-221/05, ei avaldata, EU:T:2008:258, punkt 50).

- 47 Apellant kritiseerib lisaks Üldkohtu järeldust vaidlustatud kohtuotsuse samas punktis 70, mille kohaselt tagab meetodika muutmine nii analüüsi usaldusväärsuse keerukate majanduslike olukordade võrdlemisel kui ka nende ettevõtjate võrdse kohtlemise, kelle suhtes võidakse kohaldada samu meetmeid.
- 48 Neljandana vaidleb RFA vastu komisjoni väitele, et algmääruse artikli 11 lõige 9 ei ole käesolevas asjas kohaldatav, arvestades asjaolu, et ekspordihinnast tasutud dumpinguvastase tollimaksu võimaliku mahaarvamise küsimus ei saanud tekkida esialgse uurimise raames, mis päädis määruse nr 172/2008 vastuvõtmisega.
- 49 Apellandi sõnul on see komisjoni argument nii faktiliselt kui õiguslikult väär.
- 50 Apellandi väitel kinnitab seda kaalutlust faktiliste asjaolude osas käesoleva apellatsioonkaebuse ese, kuivõrd see ei puuduta ekspordihinna arvutamist, nagu seda tõlgendab komisjon, vaid dumpingumarginaali arvutamise meetodika muutust määruse nr 172/2008 vastuvõtmisega päädinud esialgse uurimise ning tagasimaksmise uurimise kolmanda ja neljanda perioodi vahel.
- 51 Õigusliku aspekti kohta väidab apellant esiteks, et kui komisjoni väitega nõustuda, kaotaks selle tagajärjel algmääruse artikli 11 lõige 9 oma mõju, kuna kunagi ei toimuks esialgset uurimist arvestusliku ekspordihinnaga, mille arvutamisel tuleb arvesse võtta tasutud dumpinguvastast tollimaksu. Teiseks on komisjoni põhjenduste varjatud asendamine ka õiguslikult väär, kuna ei komisjon – olgu siis vaidlusaluste otsuste tegemisele eelnenud haldusmenetluses ega ka Üldkohtu menetluses – ega ka see kohus ei andnud mingil viisil mõista, et see säte ei ole käesolevas asjas kohaldatav.
- 52 Komisjon leiab, et esimese väite teine osa tuleb osaliselt vastuvõetamatusena ja osaliselt seetõttu, et see ei saa olla edukas, või igal juhul põhjendamatusena tõttu tagasi lükata.

– *Euroopa Kohtu hinnang*

- 53 Algmääruse artikli 11 lõike 9 sõnastuse kohaselt peab komisjon, juhul kui asjaolud ei ole muutunud, kõikides läbivaatamise uurimistes rakendama sama meetodikat nagu asjaomase dumpinguvastase tollimaksu kehtestamisega päädinud uurimises, võttes arvesse eelkõige selle määruse artikli 2 sätteid.
- 54 Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt tuleb erandit, mille puhul on institutsioonidel lubatud läbivaatamise menetluses rakendada esialgse menetlusega võrreldes erinevat meetodikat siis, kui asjaolud on muutunud, tõlgendada kitsalt, sest üldreeglist kõrvalekaldumist või sellest tehtud erandit tuleb tõlgendada kitsalt (19. septembri 2013. aasta kohtuotsus *Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials vs. nõukogu*, C-15/12 P, EU:C:2013:572, punkt 17 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 55 Sellega seoses on oluline rõhutada, et tõendamiskoormis lasub institutsioonidel, kes peavad tõendama asjaolude muutumist, et kohaldada läbivaatamise uurimises erinevat meetodikat võrreldes sellega, mida kasutati esialgses uurimises (19. septembri 2013. aasta kohtuotsus *Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials vs. nõukogu*, C-15/12 P, EU:C:2013:572, punkt 18).
- 56 Kitsa tõlgendamise nõue ei saa siiski võimaldada institutsioonidel tõlgendada ja kohaldada seda sätet viisil, mis on vastuolus selle sõnastuse ja eesmärgiga (19. septembri 2013. aasta kohtuotsus *Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials vs. nõukogu*, C-15/12 P, EU:C:2013:572, punkt 19 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 57 Käesolevas asjas tuleb tõdeda, et komisjoni lähenemise erinevus, mille õigsust Üldkohus kinnitas vaidlustatud kohtuotsuse punkti 69 esimeses lauses ja mille kohaselt „[...] juhul, kui kõnealuste toodete tootmiskulud on varem arvesse võetud uurimisperioodi ja uue uurimisperioodi vahelisel ajal

oluliselt muutunud, [on põhjendatud, et] [...] komisjon, kui ta määrab kindlaks, kas dumpinguvastased tollimaksud kajastuvad nõuetekohaselt nende toodete edasimüügihindades liidus sellel viimasel perioodil, [ei võta] arvesse mitte esimesel nendest perioodidest kasutatud edasimüügihindasid, vaid uuel uurimisperioodil täheldatud kulusid“, ei kujuta endast „metoodika muutust“ algmääruse artikli 11 lõike 9 tähenduses, vaid lihtsalt asjaomase kauba tootmiskuludega seotud parameetri ajakohastamist.

- 58 Sellega seoses tuleb lisaks rõhutada, et vastuseks kirjalikele küsimustele, mille Euroopa Kohus talle käesoleva menetluse raames saatis, esitas komisjon selgituse dumpinguvastase tollimaksu liidu edasimüügihindades kajastumisest erinevalt aru saamise kohta. Komisjon märkis järgmist:

„Sõltuvalt iga juhtumi asjaoludest, on võimalik kasutada mitut ajakohast võrdluspunkti, et hinnata, kas sõltumatutele liidu klientidele müügi hindade tõus hõlmab tasutud dumpinguvastast tollimaksu.

Kui faktiline olukord ei erine olukorrast, mis valitses [dumpinguvastase tollimaksu] kehtestamisega päädinud [algsel] uurimisperioodil, siis esimeses etapis piirdutakse tagasimaksmise uurimise perioodi edasimüügi (ja järgneva müügi) hindade võrdlemisega algse uurimisperioodi vastavate hindadega. See kahe tuluallika võrdlus eri perioodidel on siiski piisav vaid siis, kui muud tegurid, mis võisid mõjutada hinnataset, on jäänud samaks kui algsel uurimisperioodil, kuna hinnad võivad olla langenud või tõusnud, sõltumata dumpinguvastase tollimaksu kehtestamisest.

Järelikult võib kulude võrdlusel põhinev teine etapp osutada vajalikuks eelkõige siis, kui tagasimaksmise või vahepealse läbivaatamise uurimine toimub dumpinguvastase tollimaksu algsest kehtestamisest palju hiljem. Nimelt võivad sellisel juhul edasimüügihindad olla muutunud väliste tegurite tõttu (nagu ekspordikulude muutus, toorainehinna tõus või langus, hindade kõikumine, mis tuleneb näiteks hooajast). [...] Juhul kui edasimüügihinda mõjutavad muud tegurid, tuleb neid muid tegureid dumpinguvastase tollimaksu potentsiaalsest mõjust eristada, et teha kindlaks, kas selline tollimaks tõepoolest „kajastub“ edasimüügihinnas.“

- 59 Sellest tuleneb, et kõnealuse toote tootmiskulude parameetri lihtsat ajakohastamist, mida komisjon nende kulude olulise suurenemise tõttu tegi ja mis leidis aset määruse nr 172/2008 vastuvõtmisega päädinud uurimise ja vaidlusaluste otsuste vastuvõtmisele eelnenud hüvitamise uurimise kolmanda ja neljanda perioodi vahel, ei saa käsitada metoodika muutmisena algmääruse artikli 11 lõike 9 tähenduses.
- 60 Järelikult rikkus Üldkohus õigusnormi, kui ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 69, et varasemal uurimisel kasutatuga võrreldes on metoodika muutunud.
- 61 Olgu siiski märgitud, et kui Üldkohtu lahendi põhjendustest ilmneb liidu õiguse rikkumine, kuid lahendi resolutsioon on muude õiguslike asjaoludega põhjendatud, siis ei saa selline rikkumine kaasa tuua kohtulahendi tühistamist ja selle põhjendused tuleb asendada (26. juuli 2017. aasta kohtuotsus nõukogu vs. LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 75).
- 62 Käesoleval juhul on see nii. Nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktides 57–59, kasutati asjaomaste uurimiste käigus algmääruse artikli 11 lõike 9 tähenduses sama metoodikat, mistõttu leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 79 õigesti, et väide selle sätte rikkumise kohta tuleb tagasi lükata.
- 63 Käesoleva kohtuotsuse punktides 57–59 esitatud põhjustel ei saa olla edukad ka muud argumendid, mille apellant esitas esimese väite teise osa raames ja mille eesmärk on seada kahtluse alla Üldkohtu hinnang metoodika selle väidetava muutuse põhjendatuse kohta, mida komisjon vaidlusalustes otsustes väidetavalt kasutas.
- 64 Neid asjaolusid arvestades tuleb esimese väite teine osa tagasi lükata, kuna see ei saa olla edukas. Seetõttu tuleb esimene väide täies ulatuses tagasi lükata.

Teine väide

- 65 Teine väide, mille kohaselt on algmääruse artikli 11 lõike 10 tõlgendamisel rikutud õigusnormi, jaguneb kaheks osaks. Selle väite esimeses osas heidab apellant Üldkohtule ette seda, et viimane kohaldas uute ekspordihindade kindlaksmääramisel vale õiguslikku kriteeriumi, mille kohaselt ei pea need hinnad hõlmama mitte ainult dumpinguvastast tollimaksu, vaid ka kõiki asjaomase kauba tootmiskulusid. Väite teises osas heidab apellant Üldkohtule ette, et viimane leidis, et sellise kriteeriumi kohaselt saab dumpinguvastase tollimaksu ekspordihindades hõlmatust tõendada üksnes DDP-hinnaga seotud andmete abil.

Teise väite esimene osa, mille kohaselt Üldkohus kohaldas uute ekspordihindade kindlaksmääramisel vale õiguslikku kriteeriumi

– Poolte argumendid

- 66 RFA väidab oma teise väite esimeses osas, et Üldkohus rikkus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 72–75 algmääruse artikli 11 lõike 10 tõlgendamisel õigusnormi sellega, et leidis, et dumpinguvastane tollimaks, mida ta oli maksnud tagasimakse uurimise kolmanda ja neljanda perioodi jooksul, ei kajastu liidus nõuetekohaselt edasimüügihindades ja hilisemates müügihindades, kuna ekspordihinnad ei hõlmanud kõiki asjasse puutuvaid ekspordikulusid.
- 67 RFA leiab, et Üldkohtu järeldus on nendes punktides õiguslikult väär, kuna seda ei toeta ei algmääruse asjakohased sätted, nimelt selle määruse põhjendus 17 ja artikli 11 lõige 10, komisjoni teatise dumpinguvastaste tollimaksude tagasimaksmise kohta punkti 4.1 alapunkt b ega komisjoni otsustuspraktika.
- 68 Apellandi sõnul nõuab algmääruse artikli 11 lõige 10 üksnes seda, et tagasimaksmist taotlev isik esitaks vaieldamatud tõendid selle kohta, et dumpinguvastane tollimaks kajastub liidus nõuetekohaselt edasimüügihindades ja järgnevatel müügihindades. See nõue oleks täidetud, kui on võimalik tuvastada, et edasimüügihinnad ja hilisemad müügihinnad on liidus algse uurimisperioodi kestel täheldatud hindadega võrreldes piisavalt tõusnud. Selline tõus peegeldab nimelt asjaolu, et need hinnad hõlmavad dumpinguvastast tollimaksu.
- 69 Komisjon leiab, et teise väite esimene osa on osaliselt vastuvõetamatu ja osaliselt ei saa olla edukas ning on igal juhul põhjendamatu.

– Euroopa Kohtu hinnang

- 70 Vastavalt algmääruse artikli 11 lõike 8 esimesele lõigule võib importija taotleda tasutud tollimaksu tagasimaksmist, kui ta tõendab, et dumpingumarginaal, mille alusel see tollimaks maksti, on kaotatud või seda on vähendatud tasemeni, mis on alla kehtiva tollimaksu taseme.
- 71 Selle määruse artikli 11 lõikes 10 on liidu seadusandja ette näinud võimaluse jätta selle määruse artikli 2 lõike 9 tähenduses ekspordihinna arvutamisel sellest hinnast maha arvamata makstud dumpinguvastasele tollimaksule vastav summa, „kui esitatakse vaieldamatud tõendid selle kohta, et kõnealune [summa] kajastub [liidus] nõuetekohaselt edasimüügihindades ja hilisemates müügihindades“.
- 72 Käesoleval juhul märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 71, et „[...] algmääruse artikli 11 lõige 10 absoluutselt [ei eelda] – kuivõrd see käsitleb küsimust, kas „tollimaks kajastub nõuetekohaselt edasimüügihindades“ –, et jaatava vastuse saamiseks tuleb uuele edasimüügihinnale lisaks varem kohaldatavale edasimüügihinnale lisada ainult dumpinguvastasele tollimaksule vastav osa. Nimelt on

tavaliste kuludega võrreldes täiendav tollimaks „nõuetekohaselt kajastatud“ vaid juhul, kui see on lisatud nendele muudele kuludele. Ent kui need muud kulud tõusevad, kuid edasimüügihind tõuseb vähem, siis on tegelikkuses tollimaks nendele muudele kuludele lisatud vaid osaliselt või üldse mitte, isegi kui varem kohaldatavale edasimüügihinnale lisati tollimaksule vastav osa“.

- 73 Selle kohtuotsuse punktides 72–74 selgitas Üldkohus põhjusi, miks ta leidis, et esialgse uurimise ja tagasimaksmise uurimise neljanda perioodi vahel vaatlusaluse kauba edasimüügihindade enam kui 100% tõusust, millele apellant tähelepanu juhtis, ei piisa iseenesest, et tõendada dumpinguvastase tollimaksu täielikku kajastumist nendes hindades, märkides eelkõige, et „piisab [...], et [...] tootmiskulud tõusid rohkem kui kohaldatavad hinnad, selleks et need kohaldatavad hinnad ei kajasta nõuetekohaselt dumpinguvastast tollimaksu, arvestades tootmiskulude muutust. Ent seda tõendab *a priori* komisjoni viidatud asjaolu, et 99% juhtudest ei katnud liidu edasimüügihinnad [tagasimaksmise uurimise neljandal perioodil] toodete kulu koos dumpinguvastase tollimaksuga“.
- 74 Neid asjaolusid arvestades leidis Üldkohus selle kohtuotsuse punktis 75, et komisjon ei teinud viga, kui ta arvestas dumpinguvastase tollimaksu maha hinnast, millega kaup müüdi edasi esimesele sõltumatule ostjale liidus, et määrata kindlaks asjaomase kauba arvestuslik ekspordihind tagasimaksmise uurimise neljanda perioodi osas, kuna apellant ei olnud tõendanud, et dumpinguvastane tollimaks kajastus nõuetekohaselt esimesena nimetatud hinnas.
- 75 Kõigepealt tuleb tõdeda, et kuna vaidlustatud kohtuotsuse punktid 72–75, mis on ainsana need, millele apellant teise väite esimeses osas vastu vaidleb, puudutavad üksnes tagasimaksmise uurimise neljandat perioodi, siis ei saa olla edukad apellandi argumendid tagasimaksmise uurimise kolmanda perioodi kohta.
- 76 Järgmiseks tuleb vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata käesoleva kohtuotsuse punktides 66 ja 68 kirjeldatud apellandi väited, kuna esiteks soovitakse nendega – nagu märkis sisuliselt ka kohtujurist oma ettepaneku punktides 82 ja 83 – seada kahtluse alla Üldkohtu poolt vaidlustatud kohtuotsuse punktides 72–75 puhtalt faktilisi asjaolusid puudutavad hinnangud. Ent vastavalt Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikale (vt selle kohta 26. märtsi 2020. aasta kohtuotsus *Larko vs. komisjon*, C-244/18 P, EU:C:2020:238, punkt 25 ja seal viidatud kohtupraktika) ei saa Euroopa Kohus apellatsioonimenetluses neid hinnanguid kahtluse alla seada, välja arvatud juhul, kui nendega moonutatakse toimikus olevaid tõendeid, mida käesolevas asjas ei ole väidetud.
- 77 Teiseks tuleb märkida, et apellandi poolt käesolevas kontekstis esitatud asjaolud ei sisalda ühtegi õiguslikku argumenti, mis tõendaks, kuidas Üldkohus õigusnormi rikkus. Need arutluskäigud ei vasta seega kohtupraktikast tulenevatele nõuetele, mille kohaselt peab apellatsioonkaebuses olema täpselt märgitud selle kohtuotsuse kritiseeritavad osad, mille tühistamist nõutakse, samuti seda nõuet konkreetselt toetavad õiguslikud argumendid (vt selle kohta 7. novembri 2013. aasta kohtuotsus *Wam Industriale vs. komisjon*, C-560/12 P, ei avaldata, EU:C:2013:726, punkt 42).
- 78 Lisaks tuleb tõdeda, et samuti ei ole apellant esitanud õiguslikke argumente selleks, et tõendada, kuidas Üldkohtu lähenemisviis teise väite esimeses osas vaidlustatud kohtuotsuse vaidlusalustes punktides kaldub kõrvale käesoleva kohtuotsuse punktis 67 mainitud algmääruse sätetest või ka komisjoni teatise dumpinguvastaste tollimaksude tagasimaksmise kohta punkti 4.1 alapunktist b.
- 79 Mis lõpuks puutub RFA argumenti, et Üldkohtu selline lähenemine on sisuliselt vastuolus institutsioonide varasema otsustuspraktikaga, siis piisab, kui märkida, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb küsimust, kas dumpinguvastane tollimaks kajastub liidus edasimüügihindades ja hilisemates müügihindades, hinnata üksnes algmääruse artikli 11 lõike 10, mitte nõukogu või komisjoni väidetava varasema otsustuspraktika alusel (vt selle kohta analoogia alusel 15. novembri 2011. aasta kohtuotsus komisjon ja Hispaania *vs. Government of Gibraltar* ja Ühendkuningriik, C-106/09 P ja C-107/09 P, EU:C:2011:732, punkt 136 ja seal viidatud kohtupraktika).

80 Neid asjaolusid arvestades tuleb teise väite esimene osa põhjendamatus tõttu tagasi lükata.

Teise väite teine osa, mille kohaselt piiras Üldkohus ekslikult algmääruse artikli 11 lõike 10 alusel nõutavate tõendite ulatuse üksnes andmetega, mis puudutavad DDP-hinda

– Poolte argumendid

81 Oma teise väite teises osas heidab RFA Üldkohtule ette, et viimane leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 77 ja 78, et andmed DDP-hinna kohta olid ainsad andmed, mille põhjal sai tõendada, et kõnealuse kauba liidus edasimüügi hinnad hõlmavad dumpinguvastast tollimaksu, piirates nii algmääruse artikli 11 lõike 10 alusel vastuvõetavate tõendite ulatust. Lisaks heidab apellant Üldkohtule ette, et viimane otsustas, et andmed, mille apellant talle esitas ja mis põhinesid tehases hankimise ja CIF-hindadel, olid ebatäielikud ja seega kasutuskõlbmatud.

82 RFA sõnul pidi komisjon dumpinguvastase tollimaksu tagasimaksmist käsitleva teatise punkti 4.1 alapunktis b kehtestatud õigusliku kriteeriumi alusel kontrollima ja kinnitama, kas liidus edasimüügihindade tõus, mis toimus algse uurimise ja tagasimaksmise uurimise kolmanda ja neljanda perioodi vahelisel ajal, hõlmas nõuetekohaselt dumpinguvastast tollimaksu. Ta meenutab sellega seoses kohtupraktikat, mille kohaselt juhul, kui selline teatis ei riku ülimuslikke õigusnorme, on see komisjonile siduv (28. jaanuari 1992. aasta kohtuotsus Soba, C-266/90, EU:C:1992:36, punkt 19, ja 2. detsembri 2010. aasta kohtuotsus Holland Malt vs. komisjon, C-464/09 P, EU:C:2010:733, punkt 47).

83 Seega ainus nõue, mille apellant peab dumpinguvastase tollimaksu tagasimaksmise taotlejana täitma, on nõue esitada vaieldamatud tõendid, mis näitavad, et selle tollimaksu kehtestamise tagajärjel muutus liidu turul hinnakujundus sõltumatute klientide suhtes. Lisaks, kuna kohaldatavates õigusnormides puuduvad vastavad viited, ei ole tähtsust sellel, et need tõendid esitati DDP-hindade, tehases hankimise hindade või ka CIF-hindade alusel.

84 Sellega seoses täpsustab RFA, et ta esitas komisjonile hulga vaieldamatuid tõendeid, mis alates algsest uurimisest kuni tagasimaksmise uurimise neljanda perioodini näitavad tema hindade muutumist, mis olid kindlaks määratud tehases hankimise hindadena ja CIF-hindadena liidu piiril. Need hinnad määrati kindlaks tegelike DDP-hindade alusel ja need hõlmasid dumpinguvastasele tollimaksule vastavat summat. Apellandi esitatud andmed näitasid võrreldes algse uurimisperioodiga edasimüügihinna 193% tõusu tehases hankimise hinna staadiumis ja 142% tõusu CIF-hinna staadiumis. See tõus hõlmab aga enam kui piisavalt nii 22,7% dumpinguvastast tollimaksu kui ka kõnealuse toote tootmiskulude 100% tõusu, millele komisjon samadel ajavahemikel tähelepanu juhtis.

85 RFA lisab repliigis, et tal on raske mõista põhjusi, miks komisjon leiab, et ainult DDP-hinnad on nn liidu piiril-hinnad, samas kui vaidlusalustes otsustes märkis ta, et tehases hankimise ja CIF-hinnad on samuti sellised hinnad. Seda hinnangut kinnitavad vaidlustatud kohtuotsuse punktis 24 Üldkohtu esitatud kaalutlused, mille kohaselt „[e]kspordihinna kindlaksmääramise kohta märkis komisjon, et lõppastmes tuleb seda kohandada ka tehases hankimise hinna tasandil, et võimaldada sobivat võrdlust normaalväärtusega. Ta meenutas, et apellant on CHEMK ja KFiga seotud ettevõtja ning et seetõttu tuli algmääruse artikli 2 lõike 9 alusel usaldusväärse ekspordihinna saamiseks see hind arvutada hinna alusel, millega toimus esimene edasimüük sõltumatule ostjale liidus. Komisjon märkis, et antud juhul on tegemist enamasti DDP-hinnaga, see tähendab kogu kuluga, mille müüja kannab kohaletoimetamise kohast sihtkohta (apellant kasutas seda liiki hinda 79% juhtudest tagasimaksmise uurimise kolmandal perioodil ja 89% juhtudest neljandal perioodil). Komisjon meenutas ka, et ekspordihind on hind liidu piiril, mis vastab tavaliselt [CIF-]hinnale, millesse on hõlmatud kõik enne piiri ületamist kantud kulud [...]“.

86 Komisjon leiab, et teise väite teine osa on põhjendamatu.

– Euroopa Kohtu hinnang

- 87 Nagu on märgitud käesoleva kohtuotsuse punktis 71, on liidu seadusandja algmääruse artikli 11 lõikes 10 ette näinud võimaluse jätta dumpinguvastane tollimaks arvestuslikust ekspordihinnast maha arvamata, kui tagasimaksmise taotleja esitab „vaieldamatud tõendid“, et kõnealune tollimaks kajastub liidus nõuetekohaselt edasimüügihindades ja järgnevates müügihindades.
- 88 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 92 sellega seoses sisuliselt märkis, võib dumpinguvastase tollimaksu kajastumist liidus edasimüügihindades ja järgnevates müügihindades tõendada mis tahes vahenditega, tingimusel et need on „vaieldamatud“.
- 89 Käesolevas asjas märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 77, olles enne täpsustanud, et dumpinguvastase tollimaksu kajastumist liidu edasimüügihindades tuleb hinnata kaubandustasandil, mis järgneb selle tollimaksu tasumisele, st kaubandustasandil, kus hinnas on arvesse võetud lisakulusid võrreldes tehasest hankimise või CIF-hinnas hõlmatud kuludega, et algmääruse artikli 11 lõike 10 kontekstis toimuva tehasest hankimise või CIF-hinna tasandil liidu edasimüügihindadele hinnangu andmisel oleks komisjon pidanud neid hindu analüüsima, võttes arvesse kõiki enne seda edasimüüki kantud kulusid. Üldkohtu sõnul „ei oleks loogiline „tehasest hankimise“ või [„CIF“-]hinna tasemel kehtestatud hindade analüüsimine, isegi kui nendele hindadele lisatakse kunstlikult dumpinguvastane tollimaks, nagu väidab [apellant], et on tehtud, st võtmata arvesse teatud hulka kulusid, mida on kantud enne nimetatud edasimüüki“.
- 90 Ta lisas selles küsimuses, et selle hindamise raames oli tingimata vaja kontrollida, kas asjaomase importija esitatud tõendid näitasid, et esimeste sõltumatute klientide poolt vaatlusalusel perioodil tegelikult tasutud hind kajastab dumpinguvastast tollimaksu nõuetekohaselt. Käesolevas asjas hõlbustas seda kontrolli asjaolu, et RFA müüs kõnealust kaupa peamiselt DDP-hinnaga, mis hõlmas kõiki kulusid, mis tekkisid enne kohaletoometamist.
- 91 Neid asjaolusid arvestades leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 78 sisuliselt, et algmääruse artikli 11 lõike 10 alusel apellandil lasuva tõendamiskoormise nõuete täitmiseks ei piisa, kui ta tugineb üksnes tehasest hankimise või CIF-hindade muutumisele, isegi kui neile hindadele on lisatud dumpinguvastane tollimaks, et põhjendada seda sellega, et kolmandal uurimisperioodil oli dumpinguvastane tollimaks tema liidu edasimüügihindades kajastatud. Selleks oleks ta pidanud esitama tõendid, mis näitaksid, et DDP-hinnad, mida ta sel perioodil kasutas, hõlmasid kõiki kantud kulusid, sealhulgas dumpinguvastast tollimaksu, mida ta aga ei teinud. Seega ei teinud komisjon viga, kui ta arvas dumpinguvastase tollimaksu maha edasimüügihinnast esimesele sõltumatule ostjale liidus, et arvutada tagasimaksmise uurimise kolmanda perioodi jaoks arvestuslik ekspordihind.
- 92 Kõigepealt tuleb tõdeda, et kuna vaidlustatud kohtuotsuse punktid 77–78, millele apellant on teise väite teises osas ainsana vastu vaieldanud, puudutavad üksnes tagasimaksmise uurimise kolmandat perioodi, siis ei saa olla edukad apellandi argumendid, mis puudutavad tagasimaksmise uurimise neljandat perioodi.
- 93 Järgmiseks tuleb täpsustada, et vastupidi apellandi väidetele lasub algmääruse artikli 11 lõike 10 kohaselt tõendamiskoormis tagasimaksetaotluse esitanud isikul ja komisjon peab selle sätte alusel läbi vaatama üksnes selle isiku esitatud tõendite sisu ja läbi viima selle läbivaatamise aluseks oleva kontrolli, et teha kindlaks, kas see isik tõendas piisavalt ja vaieldamatult, et dumpinguvastane tollimaks kajastub nõuetekohaselt liidu edasimüügihindades.
- 94 Lisaks tuleb asuda seisukohale, et algmääruse artikli 11 lõikes 10 kasutatud omadussõna „vaieldamatud“ kasutades soovis liidu seadusandja selle sätte raames kehtestada veelgi ulatuslikuma tõendamiskoormise kui see, mis on algmääruses üldiselt ette nähtud. Seda tõlgendust toetab komisjoni teatise

dumpinguvastaste tollimaksude tagasimaksmise kohta punkti 4.1 alapunkt b, milles on nõutud, et tagasimaksmist taotlev isik esitab „vaieldamatud“ tõendid, et dumpinguvastane tollimaks kajastub liidus nõuetekohaselt edasimüügihindades ja järgnevatel müügihindades.

- 95 Käesolevas asjas leidis komisjon pärast kõigi apellandi esitatud tõendite uurimist, et need ei tõenda algmääruse artikli 11 lõike 10 – koostoimes komisjoni teatise, mis käsitleb dumpinguvastaste tollimaksude tagasimaksmist, punkti 4.1 alapunktiga b – tähenduses, et dumpinguvastane tollimaks kajastub nõuetekohaselt ja vaieldamatult liidu edasimüügihindades. Vaidlustatud kohtuotsuse vaidlusalustes punktides jõudis Üldkohus samale järeldusele pärast seda, kui ta oli hinnanud apellandi esitatud tõendeid.
- 96 Seega tuleb asuda seisukohale, et RFA argument, et Üldkohus piiras algmääruse artikli 11 lõike 10 alusel vastuvõetavate tõendite ulatust üksnes andmetega DDP-hindade kohta, tuleneb vaidlustatud kohtuotsuse väärast tõlgendamisest.
- 97 Seega tuleb see väide põhjendamatuks tõttu tagasi lükata.
- 98 Sama kehtib ka käesoleva kohtuotsuse punktides 82 ja 83 välja toodud RFA väidete kohta, milles apellant kritiseerib sisuliselt seda, kuidas Üldkohus kohaldas tõendamiskoormise jaotust käsitlevaid norme algmääruse artikli 11 lõike 10 alusel, kuna – nagu on rõhutatud käesoleva kohtuotsuse punktis 93 – tõendamiskoormis lasub selle sätte tähenduses peamiselt temal. Seega leiab apellant ekslikult, et ta peab esitama tõendid üksnes selle kohta, et dumpinguvastase tollimaksu kehtestamise tulemusel muutus asjaomase kauba hinnakujundus liidu sõltumatute klientide suhtes.
- 99 Mis lõpuks puutub RFA väitesse, et vaidlustatud kohtuotsuse punktist 24 nähtub, et komisjon möönis vaidlusalustes otsustes, et sarnaselt DDP-hinnale kujutab tehasest hankimise ja CIF-hind endast hinda liidu piiril, siis piisab, kui tõdeda, et see punkt ei puuduta mitte küsimust, kas dumpinguvastane tollimaks kajastub liidu edasimüügihindades, vaid algmääruse artikli 2 lõike 10 alusel ekspordihinna ja normaalväärtuse õiglase võrdluse võimaldamiseks tehtavate kohanduste küsimust. Ent nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 77 sisuliselt märkis, ei ole niisugused kohandused algmääruse artikli 11 lõike 10 alusel antud hinnangu raames asjakohased.
- 100 Seega tuleb see väide põhjendamatuks tõttu tagasi lükata.
- 101 Eelnevatest kaalutlustest lähtudes tuleb teise väite teine osa põhjendamatuks tõttu tagasi lükata. Järelikult tuleb teine väide tervikuna tagasi lükata.
- 102 Kõigist eelnenud kaalutlustest lähtudes tuleb apellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

- 103 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõige 2 näeb ette, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, siis otsustab kohtukulude jaotuse Euroopa Kohus.
- 104 Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuse suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.
- 105 Kuna komisjon on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja apellant on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud temalt välja mõista.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (teine koda) otsustab:

- 1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.**
- 2. Mõista kohtukulud välja RFA International LP-lt.**

Allkirjad